

Arrest

nr. 262 356 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit Dragu, Bulqizë. Uw vader overleed in 1998 bij een verkeersongeval. U woonde steeds bij uw moeder in het dorp Dragu. Na uw middelbare studies werkte u in de chroommijn van Bulqizë en als ober, eveneens in Bulqizë. In april 2017 leende u 8 miljoen Lek (ongeveer 7000 euro) van L.D. (...), een vriend van uw neef E.M. (...) voor een operatie die uw grootmoeder diende te ondergaan. In de hoop werk te vinden waarmee u uw lening zou kunnen afbetalen en in de hoop op een beter leven vertrok u in oktober 2017 naar het Verenigd Koninkrijk. Op 18 augustus 2018 werd u opgepakt wegens illegaal verblijf. 16 uur later werd u opnieuw in vrijheid gesteld. U oefende allerlei jobs uit maar slaagde er niet in uw schuld in te lossen. L.D. (...), die zelf in het Verenigd Koninkrijk woont, zei dat hij een job voor u had waarmee u uw lening zou kunnen afbetalen. U verkocht cocaïne.

Een week nadat u hiermee begonnen was, op 23 juli 2019, werd u gearresteerd, in het bezit van 40 gram cocaïne. Een maand later werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie en een half jaar. Daarvan diende u de helft effectief uit te zitten. Nadat u ermee instemde om vrijwillig naar Albanië terug te keren, kreeg u nog eens negen maanden strafvermindering. Nadat u tijdens ondervragingen zijn naam genoemd had – er was u bescherming door de Britse autoriteiten beloofd – werd L.D. (...) begin 2020 gearresteerd. Hij werd veroordeeld tot een straf van iets meer dan vier jaar, waarvan de helft effectief. In juli 2020 werd hij overgeplaatst naar de gevangenis van Maidstone waar u zich bevond. Hij liet u verstaan dat hij uit de informatie van zijn advocaat opgemaakt had dat u degene was die zijn naam genoemd had aan de Britse autoriteiten. Als u vrijkwam, zou u niet alleen de rest van uw lening – 2000 euro – moeten afbetalen maar ook moeten opdraaien voor de 40 gram cocaïne die u op het moment van uw arrestatie in uw bezit had en – vooral – moeten boeten voor het feit dat hij door uw toedoen in de gevangenis was beland. Uit vrees voor represailles maakte u geen melding van deze niet mis te verstane bedreiging bij de Britse autoriteiten. In augustus 2020 keerde u terug naar Albanië. U vestigde zich opnieuw bij uw moeder in Dragu. Uw neef E.M. (...) liet u weten dat de twee broers van L. (...) kwaad op u waren en aan uw neef vroegen waar u zich bevond. Uw neef zei dat u er goed aan zou doen om het land te verlaten. U verliet Albanië op 9 of 10 december 2020. Een drietal dagen later kwam u in België aan. Vervolgens bracht u gedurende een tweetal weken een bezoek aan een neef in Duitsland. Nadien begaf u zich opnieuw naar België. Op 20 januari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Albanië vreest u L.D. (...) en zijn twee broers. U kan niet zeggen wat u te wachten staat maar het zal niets goeds zijn. U bent in het bezit van een kopie van uw paspoort, uitgereikt op 3 november 2020 met een geldigheidsduur van tien jaar. Verder legde u nog enkele documenten neer van de Britse autoriteiten waaruit blijkt dat u gedetineerd werd in de gevangenis van Maidstone en instemde met een vrijwillige terugkeer naar Albanië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met L.D. (...) en zijn broers louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en aldusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Verder hebt u geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat, mochten de problemen met L. (...) escaleren u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in Albanië nooit rechtstreeks bedreigd geweest te zijn en nooit problemen te hebben ondervonden met andere burgers (CGVS, p. 13-14). U verliet Albanië op aanraden van uw neef die meende dat de situatie voor u gevaarlijk was. U stapte evenwel zelf nooit naar de politie en meende dat – mocht de situatie voor u escaleren – u geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de autoriteiten. Als reden daarvoor haalde u aan dat u geen geld hebt en de tegenpartij wel, en dat geld alle zaken regelt in Albanië (CGVS, p. 14). Deze uitleg volstaat hoegenaamd niet om aan te tonen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten mocht dit nodig zijn. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u in het verleden nooit een beroep hebt gedaan op en ook nooit in aanvaring kwam met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat u dacht geen beroep te kunnen doen op de bescherming door uw autoriteiten is dan ook een blote bewering, die op geen enkel objectief gegeven is gebaseerd. In deze context kan nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/_rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De

rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist. De documenten van de Britse autoriteiten tonen aan dat u werd gedetineerd in de Maidstone gevangenis en dat u instemde met een vrijwillige terugkeer naar Albanië. Deze gegevens staan evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van *“het artikel 1, §A, al.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 aangezien het asielrelaas van de verzoeker houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel ; en/of van artikelen 3 en 13 EVRM ; en/of artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en vrees en stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen beroep zal kunnen doen op de bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Betreffende de band tussen zijn problemen en de criteria zoals opgenomen in het Verdrag van Genève, verwijst hij naar het oordeel van de Raad.

Verzoeker vervolgt:

“Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekers dan hoeft hen de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Voorts stelt hij dat hij zijn asielaanvraag aan het oordeel van de Raad wil onderwerpen omdat hij niet akkoord is met de bestreden beslissing en omdat hij voldoet aan de voorwaarden in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt:

“We benadrukken ook dat artikel 48/5, §2, al. 2, van de Vreemdelingenwet stelt dat de bescherming mogelijkheden van de nationale autoriteiten van een asielzoeker doeltreffend en niet-tijdelijk zijn moeten. Verzoeker vreest niet voor overheidsactoren, moet dus de toegang aan de bevoegde autoriteiten worden geanalyseerd.

Het artikel 48/5 §2 luidt als volg :

(...)

Eerst moet de vraag worden gesteld of de verzoeker aan de autoriteiten kan doen en of een effectieve bescherming kan worden bieden in geval van terugkeer naar Albanië.

Om een internationale bescherming aan verzoeker te weigeren toekennen, moeten de asielinstanties zeker zijn dat verzoeker een doeltreffend bescherming kan gekregen.

In tegenstelling met de bewering van CGVS, tonen verschillend informatie aan dat verzoeker geen bescherming voor zijn problemen kan krijgen door de albanese autoriteiten.

Verskillende bronnen tonen dat zowel de politie als de rechtbanken in Albanie niet effectief zijn en nog sterk aan corruptie en beïnvloeding leiden.”

Vervolgens citeert verzoeker uit algemene informatie inzake de beschermingsmogelijkheden, de corruptie en de (tekortkomingen in de) bestrijding van corruptie in Albanië. Daarnaast wijst hij op een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in 2016 en 2017. Verzoeker doet verder gelden:

“Om een internationale bescherming aan verzoeker te weigeren toekennen, moeten de asielinstanties zeker

zijn dat verzoeker een doeltreffend bescherming kan gekregen, wat niet het geval is in casu.

Uit deze recent en betrouwbare informaties is het duidelijk dat de bescherming van de autoriteiten in Albanie nog niet doeltreffend is, in strijd met de voorwaarden als bedoeld in het artikel 48/5, §2, al. 2, van de Vreemdelingenwet.

Voorts, toont het feit dat maatregelen werden genomen om de politie en rechterlijke instanties te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen niet aan dat deze maatregelen effectief zijn in praktijk en dat bescherming kan worden garandeert aan verzoekster. Integendeel, met het oog op de bovenstaande informatie.

Inderdaad, zoals aangetoond in de bovenstaande documenten, werden meerdere aanbevelingen gedaan voor Albanie voor de komende jaren, maar er is geen aanwijzing dat deze aanbevelingen gevolgd zullen worden in de praktijk!

Integendeel, blijkt expliciet uit deze bronnen, dat er nog veel vooruitgang moeten worden gedaan (onder andere betreffende de effectiviteit van de politie, de strijd tegen de corruptie)..

Bovendien heeft de Raad van State meermals Albanie uit de lijst geschrapt, door vast te stellen dat dit land geen doeltreffend bescherming aan burgers kan bieden.

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die ze hebben meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming.

De motivering van CGVS is onvoldoende om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen. Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is, dient het principe van het voordeel van de twijfel toegepast worden.

(...)

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden

(...)”.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde vrees en verwijt verweerder dat deze geen aandacht besteedde aan alle verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van “*artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, uit de schending van het artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

Hij benadrukt dat de aangehaalde feiten en zijn problemen geloofwaardig zijn en dat deze door verweerder ook niet in twijfel worden getrokken. Verweerder betwist enkel dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen vanwege de Albanese autoriteiten. “*Zoals we hierboven hebben uitgelegd, zijn de Albanese autoriteiten echter niet in staat om effectieve en efficiënte bescherming te bieden aan de slachtoffers van dergelijke bedreigingen.*

Gezien de corruptiesituatie in Albanië is het zeker dat L. (...) en / of zijn broers misbruik kunnen maken van de corruptie om de aanvrager schade te berokkenen. Verzoeker heeft al dit element gedurende zijn gehoor aangehaald.

In tegenstelling met de opmerkingen van tegenpartij heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat hij geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Bovendien, in het geval van verzoeker, is de relevante vraag niet of hij bepaalde maatregelen heeft of niet ondernomen bij de autoriteiten, maar of hij daadwerkelijk effectieve en niet-tijdelijke bescherming van de albanese autoriteiten had kunnen hebben.

Er werd beoordeeld door Uw Raad dat :

(...)

Zoals hierboven geschreven, is het niet het geval in casu. Verzoeker kan geen doeltreffend bescherming krijgen zoals beschreven in het artikel 48/5, §2, al. 2, van de Vreemdelingenwet.

In het geval van terugkeer naar Albanië, zal verzoeker worden ondergedoken om te ontsnappen aan L. (...) en / of zijn broers. Verzoeker kan niet meer in veiligheid in Albanie verblijven, zonder vrees om slachtoffer van vervolgingen te worden.”

Verzoeker haalt nog aan: “*Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.*”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker toe te kennen,

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen”.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker staft of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS zijn zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.4. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Gelet op verzoekers verklaarde herkomst, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven, en wordt door verzoeker niet betwist:

“Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.8. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van (de familieleden van) L.D.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat er afbreuk wordt gedaan aan de door verzoekster aangehaalde problemen en vrees doordat zijn verklaringen omtrent zijn houding en de gang van zaken in Engeland geloofwaardigheid ontberen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, hoewel de Britse autoriteiten voorheen weldegelijk, duidelijk en op effectieve wijze optraden tegen verzoekers voorgehouden vervolger en aan verzoeker daarenboven uitdrukkelijk bescherming hadden beloofd, nadat

deze vervolger hem na diens veroordeling en opsluiting ernstig zou hebben bedreigd, hiervan niet de minste melding zou hebben gemaakt ten overstaan van de Britse autoriteiten. Evenmin is het, zo verzoekers aangevoerde problemen en vrees zouden stroken met de werkelijkheid, aannemelijk dat verzoeker er vervolgens voor zou hebben geopteerd om, in weerwil van de geuite bedreigingen en wetende dat deze vervolger er naaste familie had, vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst.

Tevens worden zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers zelfverklaarde vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst ten tweede male zou hebben verlaten. Ondanks dat hij reeds in België aankwam op 12 of 13 december 2020, verkoos hij het immers om eerst een tweetal weken zijn neef te gaan bezoeken in Duitsland en om slechts nadien, na zijn terugkeer naar België en meer dan een maand na zijn initiële aankomst alhier, een verzoek om internationale bescherming in te dienen, op 20 januari 2021. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen, ervoor koos om eerst een tweetal weken zijn neef te bezoeken en meer dan een maand talmd alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met L.D. (...) en zijn broers louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en aldusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Verder hebt u geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat, mochten de problemen met L. (...) escaleren u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in Albanië nooit rechtstreeks bedreigd geweest te zijn en nooit problemen te hebben ondervonden met andere burgers (CGVS, p. 13-14). U verliet Albanië op aanraden van uw neef die meende dat de situatie voor u gevaarlijk was. U stapte evenwel zelf nooit naar de politie en meende dat – mocht de situatie voor u escaleren – u geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de autoriteiten. Als reden daarvoor haalde u aan dat u geen geld hebt en de tegenpartij wel, en dat geld alle zaken regelt in Albanië (CGVS, p. 14). Deze uitleg volstaat hoegenaamd niet om aan te tonen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten mocht dit nodig zijn. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u in het verleden nooit een beroep hebt gedaan op en ook nooit in aanvaring kwam met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat u dacht geen beroep te kunnen doen op de bescherming door uw autoriteiten is dan ook een blote bewering, die op geen enkel objectief gegeven is gebaseerd. In deze context kan nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/_rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal

documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontcrachten. De informatie die hij in dit kader citeert ligt immers volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij

dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Evenmin kan verzoeker afbreuk doen aan het voorgaande met zijn verwijzing naar een aantal arresten die in het verleden werden gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.12. Gelet op het voorgaande, beroept verzoeker zich niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT